

Nostre Ideal

PUBLICACIÓ DE CULTURA

Redacció i Administració:
Jaume I, 98

Número solt 15 cts. — Subscripció anual 1'50 ptes. — Subscripció mensual amb dret als sorteigs de llibres 1 pta.

Dels treballs publicats en són responsables llurs autors

La sublevació militar

Una part dels militars espanyols no ha pas perdut encara el mal costum que en el segle passat adquiriren d'intervenir activament, valent-se de la força material que per a defensar-lo d'enemics interiors i exteriors l'Estat ha posat a les seves mans, en la vida política del país.

Es el fet i la possibilitat d'aquestes intromissions pretorianes el que demostren clarament que Espanya com Portugal, com moltes Repúbliques sud-americanes i com els pobles balcànics, per la poca educació política de llurs ciutadans sols aparentment es regeixen democràticament i que no tenen una política de tipus verament europeu com la de que poden alabar-se Anglaterra, Suïssa, França, Holanda, Bèlgica i els països escandinaus, per exemple.

En tot poble ben organitzat l'exèrcit és sols el braç armat de la nació que obeeix dòcilment el pensament i la voluntat dels homes que com a governants el poble lliurement s'ha triat.

Sols quan per l'imperi d'una Dictadura o d'unes oligarquies polítiques tiràniques que ofeguen l'opinió i la voluntat popular és impossible que legalment es pugui imposar el desig de la majoria del país, és excusable l'ús de la violència amb la participació d'una part de l'element armat per a enderrocar un Govern illegal.

Aquest ús de la violència i les intervencions militars en la política són per moltes raons indesitjables i per aquest motiu els homes de la Lliga feren tots els esforços perquè el greu problema polític que ara fa dos anys a Espanya hi havia plantejat es resolgués pacíficament d'una manera democràtica. A aquest fi s'oposaren a que el resolgués una sublevació de l'exèrcit i influïren amb èxit perquè fossin convocades unes eleccions

sinceres que ens portaren, resolent-lo, la República.

L'interès d'Espanya està avui en que la República es consolidi. Dintre la República es pot trobar el remei als mals presents, i perquè no fóra cap garantia de millora la Monarquia creiem que és perdre el temps i perjudicar positivament el país el moure brega per a portar un canvi de règim. I aquesta és de sospitar que era la finalitat que cercaven els revoltosos.

Encara que no segurament per les mateixes raons que els militars descontents, nosaltres no estem pas conformes amb la continuació de la situació política actual i amb el conjunt de l'actuació dels homes que ens governen, que ha portat la intranquillitat al país i ha malmés la seva economia, però les portes no són pas tancades als procediments que brinda tot règim democràtic i confiem poder, per mitjans legals, millorar la situació de la cosa pública.

Llegint el manifest que llança el general Sanjurjo un hom es convenç fàcilment que les legítimes aspiracions de Catalunya i els sentiments catalans hagueren merescut dels nous dictadors el mateix tractament que mereixeren per part del general Primo de Rivera. Per aquest motiu hem també de celebrar els catalanistes que hagin fracassat en llur intent.

Ara és de desitjar que en garantia de la pau pública actui la justícia castigant els rebels, com també els que dient-se republicans han cremat, sense cap dret ni raó, edificis en algunes poblacions andaluses.

Fora dels danys que uns esquerrans causaren a uns rètols del local de la Lliga Regionalista de Barcelona, a Catalunya en aquesta ocasió no hem de plànyer-nos dels excessos dels uns ni dels altres. Hem d'alegrar-nos-en.

JOSEP SANS I ROSSELL

610
15

Consideracions a un manifest

Per a no ésser menys que l'Associació Catalana, el Centre Catalanista Republicà de Mollet, amb motiu de la rectificació del Cens electoral, ha llançat un llarg manifest sobre el qual se'n acut fer algunes consideracions.

Els regionalistes no enjudiciem, com volen fer veure, la República. El que critiquem és el fet que els que es diuen republicans la facin anar malament. La República és com una màquina que va bé o va malament segons qui la fa funcionar. I que la culpa del malestar present és dels esquerrans que la governen i no de la República es veurà clarament quan amb una major intervenció dels nostres homes la mateixa República donarà molt millor resultat.

Els elements de l'«A. C.» no deuen ésser tan desacreditats quan els esquerrans de Mollet no tingueren inconvenient a constituir amb ell un Centre Catalanista per la primavera del 1930 i quan per les eleccions del 12 d'abril de l'any passat votaren per regidor el senyor Salvat, que d'acord i juntament amb ells administrà el poble fins aquella data.

Els redactors del manifest del C. C. R. es veu que també són flacs de memòria. Els regionalistes no teníem cap representant en el Govern Berenguer. Tinguérem sí un representant, el senyor Ventosa i Calvell, en el Govern Aznar, el Govern que presidí les eleccions més sinceres que fins ara han tingut lloc a Espanya. I en el poc temps que el senyor Ventosa ocupà la cartera de Finances pujà la pesseta.

Sense mentir no es pot dir que nosaltres volem lliurar patents d'honradesa. Creiem precisament que d'honradesa qui més en té menys en parla.

Estem relativament satisfets de l'avenç en la satisfacció de les aspiracions catalanes que l'Estadut que a Madrid ens concedeixen representa. Tenim, però, dret a preguntar als esquerrans on és aquella autonomia àmplia, íntegra, que per a l'endema de la implantació de la República ens havien promès.

L'autor, durant la Dictadura, de l'opuscle anomenat «El silenci de Catalunya» i mecenes d'obres d'alta cultura catalana, En Cambó, i l'home que per a entrar al Govern Aznar va fer comprometre solemnement els caps dels partits monàrquics a resoldre la qüestió catalana, En Ven-

tosa, els dos dues figures de l'actuació política catalanista més constant i més seriosa, són presentats com a ridículs claudicadors. Quantes injustícies fa cometre la passió política!

La República hereda de la Monarquia en la Hisenda un dèficit. Però aquest dèficit el trobà ja el senyor Ventosa, i no obstant, durant el seu curt govern, pujà la pesseta, la pesseta que s'ha enfonsat a mans dels senyors Prieto i Carner. I no sabem, en aquests moments, si puja ara més o si puja ara menys el Deute que té l'Estat que el que pujava quan s'encarregà d'Hisenda el senyor Prieto, perquè per un costat sols ha augmentat aquest Deute amb 500.000.000 de pessetes amb l'emissió de Bons del Tresor que tingué lloc, tot-hom ho recordarà, mesos enrera.

Més endavant haurem de reconèixer potser en Carner un gran ministre d'Hisenda, però per ara no ens hi podem entusiasmar, com fan els esquerrans per partidisme. Veiem que de moment, per a anivellar el pressupost, no ha trobat altre mitjà que augmentar les contribucions, i com un Calvo Sotelo qualsevol!

Volen presentar els regionalistes com a responsables de l'estat de les finances espanyoles. Com si no haguessin estat, per espai de molts anys, les minories parlamentàries de la Lliga les que feren l'oposició més viva a la mala política econòmica dels partits de torn i com si no hagués estat En Cambó qui en unes cartes memorables dirigides al dictador posà mestrívolament en evidència la desastrosa política financiera de la Dictadura!

Es innocent creure que els capitals es mouen per idees polítiques. No feu el favor als capitalistes de considerar-los tan idealistes! Es la por de perdre's i la confiança de guanys el que els fa marxar i amagar o venir i aparèixer. Es deifant cremar edificis impunement; decretant que a Espanya serà possible l'expropiació sense indemnització, permetent actuacions demagògiques, i amb mesures socialitzants com els vostres governants han portat la desconfiança fent baixar encara més la pesseta; provocant la baixa de valors; la crisi industrial i de la construcció principalment, augmentant considerablement la misèria i el nombre dels sense feina.

Al Sr. Pedrerol

(Responent-vos a l'article que publicàreu a «Lluita», 16 juliol 1932.)

Es propi de l'home savi errar; no us molesteu, doncs, Pedrerol, si us dic que en el vostre article erreu moltes vegades.

* * *

Que els pastors del poble cristià siguin homes de «molta fe» no ho estranyeu; sempre ha estat així i sempre ho serà. Pot haver-hi un sacerdot indigne; mai per mai, però, mancaran en el camp del Senyor conreadors zelosos, pastors de «molta fe». Però els homes que per llur desgràcia no tenen fe del creure en Déu en diuen «supertició», i del predicar amb entusiasme les veritats cristianes *mala fe*. Es qüestió de conviccions, de terminologia.

Mireu; el mateix Jesucrist que quan era a la terra, com vós dieu, predicava amb l'exemple la pobresa, la humilitat i l'amor al proïsme, fou condemnat a mort perquè era, segons els jueus, «un impostor», un home de *mala fe*. ¿Què té d'estrany que per vós siguin homes de *mala fe* els pastors del poble cristià que prediquen amb entusiasme veritats que a vós segurament no us plauen? Es qüestió de conviccions, ja us ho he dit, de terminologia.

* * *

Sí, Pedrerol; Jesucrist amb les seves paraules i amb els seus exemples ensenyà a tots els homes les virtuts, i *alguns* dels seus deixebles no l'imiten. Són el compliment d'aquella paràbola de Crist: la paràbola de la cugula. Si cas la ignoréssiu, que bé podria ésser, vull donar-vos el sentit tot resumint-la. En el regne de Déu, ço és, en la seva església, hi haurà sempre bons i dolents, com en els sembrats hi ha sempre blat i cugula. Que no imitin a Crist, doncs, *tots* els seus deixebles pot estranyar-se'n solament un que no conegui la paràbola de la cugula.

* * *

Vós, Pedrerol, dividiu el cristianisme en cinc branques distintes: Luterans, Calvinistes, Ortodoxes, Cismàtics i Romans. Dispenseu-me. El Cristianisme es divideix solament en tres branques: Catòlics, Cismàtics i Protestants. Els Catòlics són els Romans. Luterans i Calvinistes no són dins el Cristianisme dues branques distintes; són dos branquillons de la mateixa branca dels Protestants. Ara que, posats a distingir, entre els Protestants, branques i branquetes, podríeu haver-ne citat unes quantes dotzenes: Luterans, Calvinistes, Anglicans, Anabaptistes, Valdesos, Illuminats, Presbiterials, Mormons, etc., etc. Hauríeu palesat més bé la vostra erudició. Quina llàstima!

Ortodoxes i Cismàtics no són tampoc, dins el Cristianisme, dues branques distintes; són dos mots distints per significar una mateixa branca; dos noms d'una mateixa cosa. Ho enteneu?

* * *

La doctrina que diu: que els homes que ostenten el poder en la terra són genuïns representants de Déu, i per consegüent qui atenta contra l'ells contra Déu atenta, no fou inventada, com vós, dieu, pels ministres de Crist en l'Edat Mitjana. La predicava Sant Pau, qui no és pas de l'Edat Mitjana, no us sembla?

La doctrina de l'església — doctrina d'ahir, d'avui i de sempre — és aquesta: «Tota potestat prové de Déu; per consegüent, qui es rebella contra el poder constituït contra Déu es rebella.» A la pregunta, doncs, que us feu vós mateix, amb la qual creieu poder titllar l'església de voluble en les seves doctrines, responc: ¿és que ignoreu, Pedrerol, que avui també com ahir, segons l'església, l'anar contra el poder constituït és anar contra Déu?

* * *

Vós dieu que els Bisbes d'Espanya apunyalen traïdorament la República per tal de fer-la trontollar. I jo us dii: Amic Pedrerol: no llegíreu allò que digueren els Bisbes d'Espanya després de la implantació de la República? Escolteu-ho. «L'Església — digueren —, custodi de la més certa i més alta noció de la sobirania política, per tal com la fa derivar de Déu, origen i fonament de tota autoritat, *mai no deixarà d'inculcar l'acatament i obediència deguts al poder constituït*; amb aquella lleialtat, doncs, que correspon a un cristià, els catòlics espanyols *acataran el poder civil en la forma en què de fet existeixi.*»

Vós argüïreu: Sí que cerquen aterrar la República, car protesten de l'actuació de la República; protesten, per exemple, per la llei de separació de l'església i de l'Estat, per la dissolució dels jesuïtes, per la llei del matrimoni civil, pel laïcisme a l'escola, etc., etc. I jo us dic: heu oblidat, amic, la importantíssima distinció que hi ha entre *poder constituït i legislació*. Fins a tal punt aquesta distinció és òbvia que vós mateix no deixareu de veure com sota un règim la forma del qual sigui la més excellent, la legislació pot ésser detestable; i, al revés, sota un règim de forma molt imperfecta, pot donar-se una excellent legislació. L'acceptació del primer no implica, per tant, de cap manera, la conformitat amb la segona. Pot molt ben ésser, doncs, que un hom no estigui conforme amb la legislació dimanada

d'un poder constituït i sigui alhora un valent admirador d'aïtal poder. L'oblit d'aquesta distinció, Pedrerol, us ha fet creure que és apunyalat la República el protestar contra l'actuació dels governants de la República.

si us concedís, amic Pedrerol, que el criticar l'actuació de la República és apunyalat la República, vós mateix, horroritzeu-vos!, hauríeu de comptar-vos entre els apunyaladors més vils de la República, car critiqueu també la seva actuació quan dieu que el que havia d'haver fet no ho ha fet encara.

Com s'interpreten les lleis, Pedrerol? Segons la intenció de qui legisla o bé tal com sonen? La intenció de qui legisla és un camp vedat als altres. La interpreten, doncs, segons diu un axioma jurídic, *tal com sonen*. La interpretació que l'Excm. Sr. Bisbe de Segòvia dona a la llei del matrimoni civil és, doncs, jurídicament exacta.

I ara arribem, Pedrerol, al punt més subtil del vostre article.

«Sabut és per tothom», diu, «científics i profans, que els nostres fills són carn de la nostra carn, sang de la nostra sang», ossos, podem afegir-hi, segons l'expressió bíblica, dels nostres ossos. Déu, prosseguíu vós, féu a Eva d'una costella d'Adam. Eva, doncs, carn de la carn d'Adam, sang de la sang d'Adam, ossos dels seus ossos, fou filla d'Adam. «Per tant: Déu en donar a Eva perquè Adam la cohabités, va donar-li per esposar la seva pròpia filla. Tenim, doncs, que Déu en crear els primers homes ja els creà amb incest.»

Escolteu, Pedrerol: us arrenquem, suposem, ho, un queixal. Us arrenquem, és evident, un os dels vostres ossos, amb sang de la vostra sang. Diríeu que us arrenquen un fill? No! Ja ens en riuríem, oi?, de la fecunditat d'algunes boques postisses. La vostra argumentació no conclou. Es queu no apliqueu bé, suposant que la sabeu, la definició de generació. De la mateixa manera que no fóra fill vostre un queixal que us arrenques sin o bé una costella — i això que el queixal i la costella són carn de la vostra carn, ossos dels vostres ossos — així Eva no fou filla d'Adam. On és, doncs, l'incest Pedrerol?

«Encara hi ha més», diu, «Adam i Eva tingueren fills, i la Sagrada Escriptura no parla de fills; doncs, si hi havia sols una dona — Eva —, Eva hagué d'unir-se amb els seus propis fills.»

Em sap molt greu oposar-me tan directament a la vostra afirmació, Pedrerol. La Sagrada Escriptura en el seu llibre primer, capítol V, verset 4, diu expressament: «Adam engendrà fills i filles».

Peru suposem que la Sagrada Escriptura digués solament: «Adam i Eva tingueren fills.» Què se'n deduiria d'aquí? Que no tingueren filles? Ca, home, ca! Ho entendreu amb un exemple: pregunteu a un amic: «Quants fills teniu?» «Cinc», respon, «set», o els que siguin. En deduiríeu de les seves paraules que no té cap filla?

En fi: que tota la vostra argumentació sobre l'incest l'heu de fer raure necessàriament aquí: «Com és que Déu autoritzà el matrimoni entre germans en els orígens del món? ¿Com és que cohabitaren els fills d'Adam amb les filles d'Eva? Coses velles, Pedrerol, resoltes ja fa temps. Escolteu-me.

L'Església no permet la unió conjugal de propxims consanguinis. L'ur matrimoni seria nul i l'ur cohabitació incestuosa. Més: l'impediment de fraternitat mai per mai no l'ha dispensat el Papa. Pot dispensar-lo? Probablement no, car es tracta probablement d'un impediment no solament de dret eclesiàstic, sinó *natural*. Però Déu, amic Pedrerol, pot dispensar-lo? Pot dispensar-lo. I és que no tots els preceptes de dret *natural* són de la mateixa mena. N'hi ha de *primaris*, que diuen els filòsofs; n'hi ha de *secundaris*. Els *primaris* no poden, en cap de les maneres, ésser derogats per Déu; Déu, per contra, per justes raons, pot derogar els *secundaris*. Per exemple: Déu no pot honestar la mentida, justificar la blasfèmia, etc., etc.; en canvi, el Setnyor, tres voltes sant, comandà a Abraham que li sacrificés son fill unigènit, permeté en l'Antic Testament la poligàmia, etc., etc. Aquells són preceptes *primaris*; aquests fets es refereixen a preceptes *secundaris*. Un precepte *primari* marca la relació essencial de la creació amb Déu; els blasfems, per exemple, quan maleeixen Déu neguen i reneguen l'ur dependència de Déu; si Déu, una vegada només, autoritzés la blasfèmia, deixaria d'ésser Déu. Un precepte *secundari*, per contra, senyala relació entre les coses creades, relació que es desprèn del fi i de les tendències naturals de les coses creades. Déu, per consegüent, creador de l'univers, legislador sapientíssim de les seves tendències naturals; no derogà habitualment les inclinacions intrínseques de les coses, car això seri aobrar contra aquella sobira-

na sabiduria que va induir-lo a precisar a cada ésser el seu camí natural. Però *si justes i sàvies raons — raons extraordinàries — ho requereixen no hi ha cap repugnància en què Déu derogui en un cas concret les seves pròpies lleis naturals secundàries* forçant o suspent o canviant en un cas concret les inclinacions intrínseques de les coses.

Ara bé: l'impediment de fraternitat prové d'una llei natural secundària que senyala relació entre les coses creades. Déu, doncs, *en un cas concret, per justes i sàvies raons, podrà dispensar l'impediment de fraternitat derogant aquesta llei natural secundària.* I en el cas concret dels fills d'Adam, fixeuvos-hi bé, la derogació d'aquesta llei natural secundària *era condició essencial per l'assoliment del fi total de la mateixa.* (El fi suposant que el sabeu: la recta conservació de l'humà llinatge.) *Sapientíssimament,* doncs, Déu — que tenia poder per fer-ho com a legislador de la mateixa naturalesa — derogà aquesta llei de la naturalesa en el cas concret dels fills d'Adam, autoritzant-los ço que mai més havia de permetre. I allò que després ha estat sempre un repugnant incest fou llavors un matrimoni cast, honestíssim.

* * *

He escrit aquest article, mon bon amic, per ajudar-vos a assolir la veritat, no per molestar-vos. Que Déu us illumini! Mentrestant recordeu: que si és propi de l'home savi errar, és propi de l'asenyat no escriure de ço que ignora.

JOSEP C. DALMAU

Nota: Els homes del nostre segle, amic Pedrerol, o creuen en un sol Déu o rebutgen de ple la seva existència. No us deixeu enlluernar per mitologies embadalidores! Per altra part, féu molt bé en no voler posar penjaments als altres déus; no sabeu que els hagin comès, dieu; i jo us dic: per censurar els defectes dels altres, ni vulguem saber-los. Dignifiquem-nos, més tost, nosaltres mateixos, corregint, amb humilitat, els nostres.

Reflexions

Heus ací el que deia, dies enrera, el diari d'En Companys, «La Humanitat»:

«Catalunya deu a la primitiva Mancomunitat un ressorgiment nacional que per primer cop va sobreixir de fet l'estret límit de les «províncies».

Va impulsar fortament l'alta cultura catalana i va crear alguns organismes dignes de tota lloa. Com que és veritat, no tenim per què negar-ho.»

La Mancomunitat, afegim nosaltres, va ésser portada per homes de la Lliga i administrada per aquests des de la seva constitució en 1914 fins al setembre de 1923.

Secció d'Esports

BASQUET-BALL

En el partit jugat al camp de l'Associació el dia 31 de juliol passat hi prengué part una selecció de l'Associació contra la Penya «Gandy», del C. N. Sabadell.

El resultat fou de 6 punts per la Selecció contra 28 els de Sabadell.

El partit fou d'un domini absolut del Sabadell, que feren una forta i molt bonica exhibició de joc. No obstant i això, els nostres en conjunt varen demostrar avenir-se molt en combinacions; es destacaren els defenses en primer terme, i en segon el davanter esquerra Mutgé, qui va marcar 4 punts. Els altres dos els marcà En Camp amb un tret bastant separat del Basquet, que merescué una forta ovació.

A les ordres de Vicenç Torrents, es formaren els equips en la forma següent:

Selecció: Carreres, Sanz, Sans, Camp, Mutgé.

Penya «Gandy»: Guasch, Tache, Aspachs, Segura i Hilari.

* * *

El segon dia de la Festa Major, a les quatre de la tarda, el nostre equip A tornarà la visita a l'equip de Basquet del S. C. Mollet. Els socis de l'Associació que hi vulguin anar tindran l'entrada lliure per al dit partit, però a l'hora de jugar els equips de futbol hauran de pagar l'enfrada corresponent.

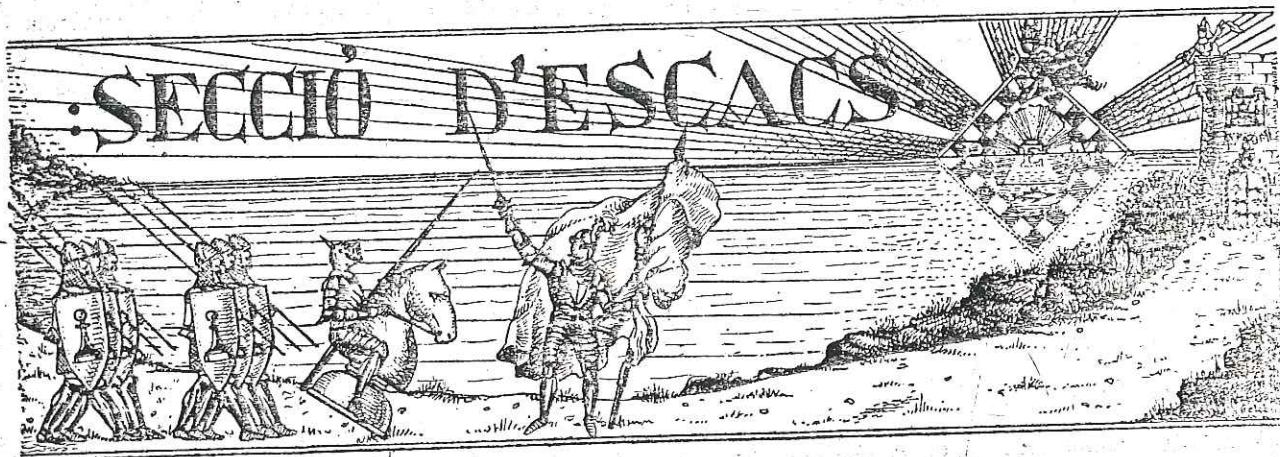
TENNIS

Continuen amb entusiasme els entrenaments; es de notar alguna jugada bonica d'alguns elements molt entusiastes, tant d'homes com de dones.

En els dies de Festa Major es continuaran aquests entrenaments com fins ara es va fent.

A més, el diumenge, Festa Major, i el dimarts, a les quatre de la tarda, es jugaran partits individuals, dobles i mixtos entre elements del L. T. C. Granollers i els de la nostra Associació.

La Comissió d'Esports

SALUTACIO

Als socis de la «Penya d'Escacs Mollet» en particular i als altres aficionats del poble en general als escacs els brindem, junt amb la nostra salutació cordial, aquesta pàgina dedicada a fomentar i propagar el culte i noble joc.

El nostre gran interès de fer sortir a la llum aquesta secció ha estat, en primer lloc, per poder escampar a la vila aquesta llavor tan educativa com és la del nostre joc, i en segon lloc, per influir a la conservació d'aquest caliu que ja fa més d'un any que existeix, i poder donar un bon camí a l'aficionat perquè pugui adquirir coneixements teòrics que el conduixin a perfeccionar el seu joc i encarrilar-lo d'acord amb les modernes orientacions.

TEORIA I PRACTICA

En el joc d'escacs existeixen tres períodes. L'obertura, que, com indica el mateix nom, és el període primer de la partida, que a partir de la posició inicial comprèn les jugades indispensables per al desenrotllament de les peces. Quan totes les peces estan en joc, el que requereix de 8 a 15 jugades es considera acabada l'obertura; i si els dos bàndols han jugat correctament, es troben sempre en igualtat de posició, del contrari una jugada dolenta i fins dèbil produeix el desequilibri desavantatjós en la posició i fins pot ocasionar la pèrdua de la partida. Per això els tractadistes i grans pràctics dels escacs aconsellen jugar bé l'obertura i dedicar-se a l'estudi teòric.

Acabada l'obertura, ve el joc mig, segon període de la partida; aquest període més que teòric és pràctic, puix que són tantes i tan diferents les combinacions que existeixen en un mig de partida, que els jugadors per ells mateixos han de procurar resoldre tots els obstacles que es pre-

sentin, i pensar un nombre de jugades precises per tal de preparar celades, per a fer el mat o bé guanyar per avantatge l'adversari.

El final, tercer període de la partida, pot estudiar-se amb més facilitat en tots els aspectes; la teoria del joc final és gairebé invariable, i tot l'estudi que es faci és útil en tots els moments. Es indispensable conèixer bé aquesta teoria, perquè en moltes ocasions difícils es pot evitar una derrota, i en una partida aparentment igualada pot proporcionar la victòria.

PENYA D'ESCACS MOLLET

El dia 21, primer dia de Festa Major, a les deu del matí, se celebrarà al cafè Ateneu unes partides simultànies a 30 taulers, a càrrec d'En Plàcid Soler, campió de Catalunya, i a les quatre de la tarda tindrà lloc a l'estatge social una partida comentada a càrrec de l'expert jugador En Rafael Domènech, ex-campió del Club d'Escacs Barcelona.

S'avisarà a tots els senyors socis, a les senyoretes entusiastes i altres aficionats que vulguin participar en aquestes proves escaquistes que facin la mercè de signar en els fulls que estan exposats en el tauler de notícies de la Penya.

S'assabenta a tots els socis que desitgin lluir l'ensenya de la nostra Penya que poden passar per l'estatge social, que l'obtindran per 2'50 pessetes.

Preguem a tots els aficionats que facin l'esforç d'assistir en aquests festivals i s'ho prenguin en el màxim d'interès i entusiasme perquè puguin sortir lluits, tota vegada que nosaltres fem l'esforç de fer jugar a la nostra vila les dues figures més grans de Catalunya i Espanya, exceptuant el Dr. Rey, campió d'Espanya, i el senyor Golmayo, ex-campió.

PARTIDA NUM. 1

Torneig de Keckesketmet, 1927

Defensa Caro-Kann

Blanques

Negres

Alekhine

Tartakower

1. P 4 R

P 3 AD

2. P 4 D

P 4 D

3. C 3 AD

P x P

4. C x P

C 3 A

5. C 3 C

P 4 R

6. C 3 A

Si 6. P x P; D x D+. 7. R x D; C5C.

P x P

7. C x P

A 4 AD

8. D 2 R+

A 2 R

Més ens agrada jugar 8..., D2R, i no perdre tant de temps amb l'AR.

9. A 3 R

P 4 A

Millor era enrocar tot seguit.

10. C 4 D 5 A

O - O

11. D 4 A

T 1 R

Podia molt bé jugar-se tot seguit si..., P3CD, amenaçant 12..., A3T i

12. A 3 D

P 3 CD

13. O - O - O!

A 3 T

14. C 6 T +!

P x C

Si 14..., R1T. 15. C x P+; R1C. 16. C6T+; R1T. 17. D8C+!; T x D. 18. C7A mat.

15. A x P+!

C x A

Si 15..., R1T o R x A. 16. D x PAR+, etc.

Si 15..., R2C. 16. C5T+; C x C (si 16..., R1T; 17. D4A, etc., o bé si 16..., R x A. 17. C x C+; A x C. 18. D x P+, etc.). 17. D4C, etc.

16. D 4 C+

R 1 T

17. T x D

T x T

18. D 4 R!

Guanyant una peça.

19. D x CD

C 3 AD

20. C 5 A

A 1 AR

21. A x PT

A 5 A

22. D 7 A

A 4 D

23. D 4 A

TD 1 A

24. A x A

T 3 A

25. D 5 R+

T x A

26. C 6 D!

C 3 A

Abandona

Sorteig per als nostres subscriptors

CINC PREMIS

Tindrà lloc el tercer diumenge del mes de setembre, dia 18, prenent per base els números dels rebuts de subscripció del mes d'agost.

PREMIS

Primer: «Proses triades», per Carles Riba.
Del segon al quart: «Els sistemes electorals», per A. Rovira i Virgili.

Cinquè: «Seri i Beteli», per Goethe.

En el número vinent donarem nota del resultat del sorteig que tindrà lloc diumenge.

Noticiari

Durant els dies de la Festa Major hi haurà exposats a la Casa de la Vila els plans del projecte de portada d'aigües.

El nostre amic Dr. Josep Maria Trias de Bes es troba a Oslo, capital de Noruega, prenent part a la sessió de l'Institut de Dret Internacional, del qual és membre.

Els nostres amics que amb motiu de la rectificació de les llistes electorals les han examinades han pogut constatar que han estat fetes amb mira i amb imparcialitat. Les poques falles que hi ha quasi es pot dir que eren inevitables. Per esperit de justícia així ho hem de fer constar.

Anem a celebrar la nostra Festa Major d'Estiu. Ens abstenim de detallar les festes de tota mena que amb aquest motiu se celebraran perquè els programes de totes elles han estat repartits en abundor.

Que provin força absolutament a tots els molletans i als seus convidats és el nostre desig.

Pel vinent dimars, darrer dia de la Festa Major, s'anuncia la vinguda del Sr. Francesc Macià, President de la Generalitat.

Si es presenta amb aquest caràcter i no com a cap de l'esquerra creiem que ha de tenir de part dels molletans la rebuda que correspon a qui representa a Catalunya.

Gaseoses i Sifons

CREUS

Són les millors

El jove MARIUS SOLÀ, de Montmeló,
d'edat 14 anys, preparat pel Sr. Director
de

L'Acadèmia Ninou

fou examinat per altes personalitats de
Barcelona i obtingué el títol de

Tenedor de llibres
(Comptable)

amb la qualificació de **NOTABLE**

Col·legi de Sant Jaume

Els progressos dels seus alumnes són la millor propaganda
d'aquest centre docent - Espaiós pati amb arbrat per a les
hores de descans - Classes de nit i a hores convingudes

Berenguer III, 198 (Can Petit)

Director: Jaume Tosquella

Xarop Hipofosfits

FOZ

De bon gust i resultats immillorables

Hostal «LA MARINETTE»

Granja / Cafè - Bar / Centre d'Esports

Salvador Llavina

P. Mercadal - Tel. 40

MOLLET

Els adobs i matèries per a fer-ne de la
casa

«Abonos Espinás, S. A.»

els trobareu a

Can Vilarrosal

DISPOSABLE

MOLLETANS: Llegiu i
subscriviu-vos als diaris catalans:

La Veu de Catalunya
i El Matí